

При цьому, не виключається вчинення таких злочинів які пов'язані з корисливою мотивацією, а саме: шахрайство, крадіжки, грабежі, розбої тощо.

Тому ми можемо зазначити, що ігromанія все ж таки має певний зв'язок зі злочинністю, який полягає не лише у стані ігрової залежності, що супроводжується зниженням рівня усвідомлення дійсності та самоконтролю, розвитку ігromанії, постійної потреби у грошах, але й іншими найбільш не безпечнішими формами злочинності

Отже, ведучи мову про залежність від ігор, потрібно усвідомлювати, що ігromанія є психічним захворюванням, яка може бути наслідком певних емоційних та психічних розладів, що можуть призвести до вчинення злочинів. Таким чином, на нашу думку, ігromанію обгрунтовано розглядати як певне фонове явище, що відіграє велику роль у механізмі детермінації злочинності.

Одержано 17.04.2018

УДК 343.97:316.624

Євгенія Сергіївна БАДЬОРНА,
курсант групи Ф1-301 ХНУВС

*Науковий керівник: доцент кафедри кримінального права і кримінології
факультету № 1 ХНУВС кандидат юридичних наук, доцент Фіалка М. І.*

НАРКОТИЧНА ЗАЛЕЖНІСТЬ ОСОБИ ТА ЇЇ ЗВ'ЯЗОК З МЕХАНІЗМОМ ІНДИВІДУАЛЬНОЇ ЗЛОЧИННОЇ ПОВЕДІНКИ

Серед чинників, що стимулюють розвиток сучасної злочинності велике місце займають фонові явища, котрі являються переломним фактором у вчиненні особою кримінального правопорушення. Вагоме місце серед них займає наркотична залежність особи, оскільки вона виступає підґрунтям для злочинної поведінки. Сьогодні під безпосереднім впливом наркотиків вчиняється велика кількість злочинів: вбивства, крадіжки, грабежі, хуліганство, злочини пов'язані з обігом наркотиків і т.д.

Вивчаючи злочин, як окремих механізм індивідуальної злочинної поведінки слід зазначити, що злочин є системою, яка підпорядковується дії певних закономірностей. Тобто механізм злочинної поведінки залежить від ситуації, негативної деформації, мотивації особи та потреб які вона переслідує. Саме тому певна негативна життєва ситуація може стати детермінантою злочинної поведінки, а результат її розвитку – злочином.

Якщо взяти до уваги, що механізм злочинності бере свій початок з певної потреби, то необхідно зрозуміти, яка саме потреба переслідується в наркоманії. Так як людина у разі відсутності наркотику та його недостачі в організмі переживає розлад та недугу, слід зробити висновок, що у неї виникають психологічні та фізіологічні потреби. Психологічні тому, що свідомість людини в першу чергу посиляє певні сигнали про необхідність задоволення потреби вживання наркотику, а фізіологічна безпосередньо у самому вживанні. Так ми отримуємо першу сходинку у системі створення злочинної поведінки – «потреба». Надалі після появи потреби у людини виникає бажання реалізації, яке говорить про те, що особа має на меті задовольнити відповідну потребу, як окрему потребу її організму. Дії цієї людини в подальшому охоплюються єдиним наміром – отримати будь-якою ціною наркотичну речовину задля задоволення власної потреби.

Однак поряд з цим, відповідне місце має і життєва ситуація, де людина шляхом пошуку наркотичних речовин, реалізує своє бажання – задоволення потреби. Так вона приймає рішення як правильно вчинити і де саме шукати відповідні речовини, яким способом їх отримати, які зусилля для цього докласти, тобто прораховує певну низку дій, що дадуть в подальшому відповідний результат. Це може бути підшукування грошей для купівлі, закупка матеріалів для виготовлення і т.д.

Саме тут знаходить своє місце злочинна поведінка. Вчиняючи заплановані дії, особа переступає межі правових норм і вже безпосередньо вчиняє злочинні дії з метою отримання наркотиків, грошей або речей задля їх придбання, а також вчиняє дії, які безпосередньо пов'язані з виготовленням, зберіганням, перевезенням та збутом наркотичних речовин. Мотивуючим фактором для неї виступає необхідність наступного життя речовини будь-якою ціною. Тому в даній ситуації і виникає замкнуте коло, оскільки в подальшому для чергового задоволення такої ж потреби людина знову ж буде діяти відповідно до цього механізму.

Отже, підсумовуючи, можна сказати, що індивідуальна злочинна поведінка особи під впливом наркотичних речовин стимулюється саме її внутрішньої мотивацією та необхідністю досягнення цілі – задоволення потреби. Саме ця необхідність стає способом життя. Це дає змогу зрозуміти, що дане суспільно-небезпечне явище може мати різні негативні прояви в суспільстві на сьогоднішній день і боротьба з ним потребує ретельного та обгрунтованого підходу.

Одержано 17.04.2018

УДК 343.97

Катерина Сергіївна ЄРМАКОВА,
курсант групи Ф1-303 ХНУВС

*Науковий керівник: доцент кафедри кримінального права і кримінології
факультету № 1 ХНУВС кандидат юридичних наук, доцент Фіалка М. І.*

ПРОБЛЕМИ СУЧАСНОЇ РОДИНИ ЯК ДЕТЕРМІНАНТ БЕЗПРИТУЛЬНІСТЬ НЕПОВНОЛІТНІХ

Актуальність обраної теми полягає в тому, що прояв дитячої безпритульності становить загрозу національній безпеці України в соціальній сфері. В умовах безпритульності на дитину діють фактори криміналізації особистості, проявляються інші негативні фонові явища, такі як наркоманія, алкоголізм, жебрацтво тощо, у зв'язку з чим підвищується

рівень злочинності серед неповнолітніх. Тому, вивчення причин і умов виникнення даного негативного соціального явища дасть змогу розробити комплекс необхідних заходів для попередження та ефективної боротьби з ним. Дитяча безпритульність пов'язана з багатьма чинниками, на макрорівні ними є політичний, економічний, культурний розвиток суспільства. На мікрорівні найбільш поширеним чинником є проблеми в сім'ї.

Головним чинником, який призводить до дитячої безпритульності, на нашу думку, є криза в сім'ї – явище, за якого сім'я перебуває у складних життєвих обставинах та втратила свої виховні можливості. Причини виникнення кризи можуть бути різними: перебування одного із батьків в місцях позбавлення волі, наркотична або алкогольна залежність одного із членів сім'ї, безробіття, наявність в сім'ї ВІЛ інфікованої людини. Частою причиною дитячої безпритульності є насильство в сім'ї. Іноді батьки не знаючи як поводити себе з дітьми в тій чи іншій ситуації не знаходять кращого методу до виховання ніж побою та образи.

Доволі поширеною є ситуація, коли дитина народжується в неповноцінній сім'ї. Матері-одиначки не отримують достатньої матеріальної підтримки від держави, і доводиться шукати інші джерела існування для себе та дитини, тому з раннього віку останні залишаються без нагляду.

Ще одна з причин дитячої безпритульності – моральна криза в сім'ї. Це стосується навіть благополучних сімей. Діти втікають на вулицю, оскільки батьки зовсім не цікавляться їх духовним світом, переживаннями та почуттями, особливо це стосується дівчат.

Ведення асоціального способу життя батьків також штовхає дітей на те, що вони надають перевагу вулиці. Спостерігаючи за батьками, які вживають алкоголь, наркотики, мають залежність від куріння, діти наслідують їх звички, вважаючи це нормальним явищем.

Точної кількості безпритульних неповнолітніх не може надати жодна державна установа. Концепція Державної програми подолання дитячої безпритульності і бездоглядності на 2006–2010 роки повідомляє, що понад 100 тис. дітей позбавлені батьківського піклування, з них майже 20 тис. потребують притулку. Кількість таких дітей продовжує збільшуватись. Але не слід забувати про латентність цього фоновічного явища. Дані ініціативних досліджень засвідчують наявність значно вищої кількості безпритульних дітей, ніж відображувані в результатах роботи офіційної статистики.

Отже, явище безпритульності є складним і небезпечним для майбутнього демографічного і соціального розвитку держави. Основними причинами його виникнення можна виділити недоліки соціально-економічної ситуації в Україні, внаслідок чого проявляється криза в сім'ї яка і підштовхує дітей до пошуку життя на вулиці.

Одержано 17.04.2018

УДК 343.242

Марія Сергіївна ХМЕЛИК,
курсант групи Ф2-406 ХНУВС

*Науковий керівник: доцент кафедри кримінального права і кримінології
факультету № 1 ХНУВС кандидат юридичних наук Казначеева Д. В.*

ПРОБЛЕМИ ЗАСТОСУВАННЯ ПРИМУСОВИХ ЗАХОДІВ ВИХОВНОГО ХАРАКТЕРУ ДО НЕПОВНОЛІТНІХ

Сьогодні злочинність неповнолітніх привертає до себе особливу увагу вчених і практиків. Тому, найголовнішим напрямком кримінальної політики нашої держави є розробка правових заходів, які б визначали ефективність та якість протидії злочинності неповнолітніх. І тому в сучасних умовах примусові заходи виховного характеру, які застосовуються до неповнолітніх являють собою одну з необхідних ланок системи заходів протидії злочинності такої категорії осіб.

Відповідно до судової статистики у 2017 році місцевими судами України застосовано примусових заходів виховного характеру до 401 неповнолітнього.

Заходи виховного характеру передбачені кримінальним законом (ч. 2 ст. 105 КК України), застосовуються тільки до неповнолітніх та виключно судом, при цьому не мають ознак кримінального покарання. Та за своєю юридичною природою вони є заходами виховання, переконання і спрямовані на забезпечення правильного формування особи неповнолітніх, попередження вчинення ними правопорушень. Проаналізуємо види примусових заходів виховного характеру, що застосовуються до неповнолітніх згідно чинного кримінального законодавства:

1) застереження;

Найм'якіший захід виховного характеру, який полягає в тому, що неповнолітньому судом роз'яснюється суспільна небезпека вчиненого ним діяння, та можливе настання негативних наслідків у разі продовження ним злочинної діяльності.

2) обмеження дозвілля і встановлення особливих вимог до поведінки неповнолітнього;

Треба погодитись, що обмеження дозвілля дозволяє відгородити неповнолітнього злочинця від відвідування певних місць та спілкування з особами, які можуть схилити неповнолітнього до вчинення нових злочинів. Встановлення особливих вимог до поведінки неповнолітнього дає змогу утримати його від подальшого вживання наркотичних та психотропних речовин, повернути неповнолітню особу до нормального способу життя, сприяє позбавленню від алкогольної та ігрової залежності. Даний захід надає суду можливості в повній мірі досягти мети кримінально-правового впливу на неповнолітніх.

3) передача неповнолітнього під нагляд батьків чи осіб, які їх замінюють, чи під нагляд педагогічного або трудового колективу за його згодою, а також окремих громадян на їх прохання.

Проте, як свідчить судова практика, зазначений примусовий захід виховного характеру у багатьох випадках є мало-ефективним, оскільки часто такі неповнолітні вже давно вийшли з-під батьківського контролю, батьки негативно впливають на них або позбавлені батьківських прав, а отже, підлітків передають під нагляд тих, хто вже виявив неспроможність виховати свою дитину належним чином, а то й сам втягнув її у злочинну діяльність.